

— Що му се е случило? Де е той? — пре-
кжсна го развълнуванъ Годфруа.

Слугитѣ започнаха тогава да разказватъ въ
единъ гласъ: „Берта отиде на разходка съ детето;
но вмѣсто да отиде въ парка Монсо, отишла по-
далечъ, къмъ укрепленията, нѣкжде къмъ заставата
Аниеръ, дето живѣли нейни познати... Глупавата
нѣмцойка се запrikaзвала и не съгледала на кжде
отишло детето... Момчето се забърква и се за-
губва... Кжде ли не го търсихме. На всѣкжде
пращахме хора да питатъ. Никждѣ не се намѣри.
Детето е изгубено около четири часа следъ обѣдъ.
На полицията е съобщено. Но, мѣстото е лошо, та
кой знае? Какви ли не хора се скитосватъ тамъ...
Може детето и да е откраднато...“

Годфруа стоеше като гръмнатъ. Отначало той
слушаше, като че ли безъ да разбира това, що му
се говорѣше; но после му стана твърде ясно, че
това именно за него се отнася, че нѣмцойката е из-
губила сина му.

Той избухна и се хвърли върху нея. Хвана я
за ржцетѣ, разтърси я и викна:

— Какво направихте вие съ моя Раулъ? Кога
и кжде го изгубихте? Отговаряйте веднага!

Но обезумѣлата отъ уплаха нѣмцойка, която
никога не се отличаваеше съ куражъ и смѣлостъ, не
намѣри думи да отговори. Тя само плачеше и сте-
нѣше. Годфруа видѣ, че нищо нѣма да разбере отъ
нея, повърна се назадъ и слѣзе бързо долу. Каре-
тата му още стоеше предъ вратата. Той се качи въ
нея и даде заповѣдъ да се кара, колкото се може
по-скоро въ полицейското управление. Когато, обаче,
пристигна тамъ, всички чиновници бѣха излѣзли.
Утре е празникъ и всѣки бързаше да се прибере